

ŽIVOTOPIS

Ing. Vítězslav Veselý

Ing. Vítězslav Veselý se narodil 30. ledna 1948 v Táboře do rodiny Vladimíra a Jiřiny Veselých. Jeho otec pracoval u Vodních staveb, matka byla účetní u ČSD. Měl dva sourozence – Zdeňka a Hanu (dnes Sedláčkovou). Sestra Hana byla sportovně nadaná - stala se dokonce několikanásobnou přebornicí republiky v běhu. Oba sourozenci emigrovali do Rakouska a již se po r. 1989 nevrátili ani o tom neuvažují.

Dětství trávil v Táboře, nejprve v rodinném mlýně, ze kterého však byla rodina v roce 1950, komunistickým režimem vyhnána. Vítězslavovi byly tehdy pouhé dva roky. Mlýn byl znárodněn v rozporu s Benešovými dekrety (což později uznal i Ústavní soud). Otec zůstal v mlýně ještě nějaký čas jako zaměstnanec, ale nakonec byl donucen odejít. Poté začal pracovat ve Vodních stavbách. Dalo by se říci, že byl vlastně jedním ze zakládajících členů, protože se podílel na přejímání tehdejší českobudějovické stavební firmy Lanna, ze které Vodní stavby vnikly. Během čistek v 50. letech byl degradován na skladníka. Rodina byla vystěhována do domu v Kotnovské ulici, který však byl v dost dezolátním stavu – stavba byla podepřená kůly, v zimě pravidelně zamrzala voda, nefungovaly odpady. Bydleli na patře, kde byly pouze dva záchody na celé patro. V roce 1954 se naštěstí přestěhovali do činžovní vily strýce Jeronýma v Jeronýmově ulici.

Základní školní docházku zahájil ve škole na Marešově vrchu (tzv. „Marešák“), odkud byl následně kvůli přetlaku žáků přeřazen na základní školu Parkány. Základní vzdělání tedy ukončil ve škole na Parkánech, a to v r. 1963. Pro něj i jeho sourozence pak bylo problematické dostat se dál na střední školu. Přestože chtěl pokračovat na gymnáziu, nebylo mu to tehdejšími režimem umožněno – „*musí tě formovat dělnická třída*“ sdělil mu šéf školského odboru. Na gymnázium chtěl jít především z toho důvodu, že toužil po studiu medicíny, k čemuž ho inspiroval dědeček botanik. V této nelehké době rodiče děti často povzbuzovali se slovy: „*Co máte v hlavě, to vám nikdo nevezme.*“ Pro Vítězslava v té době přicházelo do úvahy studium chemie v Lovosicích, kde učila sestřenice, nebo strojní průmyslovka v Táboře, kde působili jeho strýcové. Nakonec se rozhodl a nastoupil na **strojní průmyslovou školu**, kterou si navzdory počáteční nechuti oblíbil. Po maturitě z průmyslovky zamířil na ČVUT v Praze, kde vystudoval obor statika. Původně začínal na katedře matematiky u docenta Lepra, později přešel k profesoru Faltusovi na katedru ocelových konstrukcí. Díky solidním základům z průmyslovky se mu dařilo. Těsně před státnicemi však čelil problémům – kvůli incidentu, kdy se zastal kamaráda strhávajícího plakáty SSM, málem studium nedokončil. Musel odejít, ale díky podpoře kolegů z fakulty nastoupil do Interprojektu Praha. **Vysokou školu** nakonec úspěšně dokončil v roce 1972.

Po škole se krátce věnoval projekci, ale nenašel v ní naplnění. Přestoupil do **Technického zkušebního ústavu**, kde se zabýval zatěžkávacími zkouškami mostů a poskytoval technickou pomoc. Později nastoupil do vývoje **Vodních staveb** (podílel se mj. na stavbě Temelína), kde mu ale nakonec neprodloužili smlouvu. Díky profesoru Novákovi z ČVUT se vrátil zpět na akademickou půdu.

Roku 1979 se oženil s **Věrou Truhlářovou** ze Zahrádky. Manželství trvalo sedm let. Poté se oženil s **Jitkou**, jejíž rodiče pocházeli od Mladé Vožice a žili v Kutné Hoře. Manželku získal i s dcerou **Pavlou**, společně pak měli syna **Vladimíra**.

Během sametové revoluce v roce **1989** se aktivně zapojil do veřejného dění – vstoupil do **Občanského fóra**, kde původně plánoval působit jen dva roky, ale nakonec zůstal až do roku **1994**.

Zdalo se, že mlýn připadne sestře, takže zpočátku Vítězslav vůbec neuvažoval o návratu do Tábora. Nejprve ho vlastně ani nenapadlo, že by rodina mohla mlýn získat zpět. Vše se ale změnilo, když ho kamarádi z elektrotechniky při obědech v menze pošťuchovali a ptali se, kdy mu mlýn vrátí, že mu pomůžou dát dohromady elektrárnu. Otec zprvu o navrácení mlýna nestál, ale nakonec se ho podařilo přemluvit.

Po roce **1989** došlo k navrácení rodinného mlýna. Po ničivých povodních v roce 2002 se vrátil do Tábora, zůstal u rodičů a začal se o mlýn starat. Vyučil se mlynářem a stal se posledním mlynářem v Táboře. Když se rozhodl vybudovat v Benešově mlýně malou vodní elektrárnu, jeho pouto k Táboru se ještě prohloubilo. V Praze sice vlastní rodinný dům, kde původně plánoval dožít, a má tam dokonce malou vinici, ale skutečným domovem se mu stal opět Tábor. Do Prahy jezdí, ale vrací se rád – domů, na mlýn. Obnovil mlýnské kolo na Lužnici, vybudoval malou vodní elektrárnu a zasvětil se obnově rodinného dědictví. Syn Vladimír přislíbil, že bude v mlynářské tradici pokračovat.

Již v mládí dosahoval úspěchů v matematických soutěžích. Byl sportovně založený, i když v rodině sportovně vynikala především jeho sestra Hana. Miluje přírodu, výlety a vodáctví – na dovolené jezdil do přírody, přespával v autě a nejraději trávil čas na vodě.

Jeho život je příběhem houževnatosti, úcty k rodině, nezdolnosti tváří v tvář nespravedlnosti a hluboké lásky ke svému rodnému kraji. Jak sám říká, nejvíc si cení toho, že se nemusí za svůj život stydět.